

Kde spí střevlíci?

seriál
**PŘÍRODA
VALAŠSKA**

Jako malí jsme se jich báli a přesto si s nimi hráli. Všichni je známe – velké brouky střevlíky. Když je vezmeme do ruky, postříkají nás smrdutou tekutinou. A protože jsou to brouci šikovní, dokážou dobře mířit a trefit se z metru a půl i přímo do oka. Jsou to velcí dravci říše hmyzu, dokážou ale ulovit i slímáka či žížalu. Smrdutou tekutinu používají ale jen k zastrašení svých ještě větších nepřátel.

Co možná ale možná není úplně známé je, že se velcí střevlíci dožívají až několika let. Rekordmani žijí klidně hodně přes 5 let. A jako každý dlouhověký tvor musí na podzim řešit, jak přežít krutou zimu. V přírodě si nemožou sami zatopit pod kot-

lem a úkrytů před sněhem a ledem je poskrovnu. Někteří se snaží zahrabat co nejhlouběji do hlíny. Čím se dostanou hlouběji, tím větší mají šanci, že nezmrznou. Snadnější to mají střevlíci, kteří žijí v lese nebo

tam, kde na zemi či v potoce leží velké kusy trouchnivějícího dřeva.

Trouchnivějící dřevo totiž nikdy v zimě úplně nepromrzne. Houby a mikroorganismy, které jsou za trouchnivění dřeva zodpovědné, se totiž činí i v zimě. A svou činností trouchnivý

pařez nebo kmen zahřívají. Střevlíci, ale i další hmyzové a obratlovci, toto vědí a na podzim se stahují k pařezům a shnilým kládám. Vykoušou si v nich komůrky a spokojeně chráněni před přečkají zimu. Když je ale v místě málo trouchnivějících stromů či pařezů, nahlučí se jich někdy až desítky do jednoho kusu a zimují v jedné prostorné komůrce jako ve velké noclehárně. Když v zimě zahrabeme do polorozpadlých pařezů, objevíme nějaké zimující brouky.

Trouchnivějící dřevo tak má velký význam pro přežití zimy u mnoha zvířat. Například je skoro nezbytné pro přezimování potočního druhu střevlík hrbolatý (*Carabus variolosus*) nebo vyobrazeného střevlíka fialového (*Carabus violaceus*).

Lukáš Spitzer,
Muzeum regionu Valašsko,
entomolog

Foto: střevlík fialový, D. Halata.